

Byrden, og jeg bryder mig derfor heller ikke meget om, at det hedder, at det er Staten, som forsynger de Trængende. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Naar man altsaa holder sig til de 5 Aar, bliver det Spørgsmaal tilbage, hvorledes man da skal hjælpe paa de Kommuner, der blive overbebyrdede, og af hvilke der uregtelig findes enkelte. Der er sagt, at man kunde udbyrne Uligheden ved at lægge en Del af Fattigbyrden over paa Amtskommunerne, men dette vilde i alt Fald jo kun kunne blive til Bøttelse for de paagjældende Sognekommuner, men derimod ikke for Kjøbstadkommunerne og Kjøbenhavn. Dette vilde efter min Overbevisning ikke være rigtig. Skulde man lægge en Del af Fattigbyrden over paa Amtskommunerne, maatte man indrette en Fond — i Lighed f. Ex. med Skolefonden — fælles for Kjøbstæder og Land. Dette tror jeg nok kunde lade sig gjøre, thi Kjøbenhavn er jo en temmelig stor Kommune, der nok kan staa sondret i denne Henseende. Naar man udvider Liden for Erhvervelse af Forsørgelsesret til 15 Aar, vil man støde paa en Ulempe, som jeg nu skal omtale. De frivillige Gaver, der maatte blive skjænkede, gives helst til Ens Egne, men da der af disse altid opholder sig en Del i fremmede Kommuner, vilde de altsaa ikke faae Meget af denne Understøttelse. Jo mere man udstrækker Liden for Erhvervelse af Forsørgelsesret, desto flere vil der være i Kommunen af dem, der ikke kunne betragtes som dens Egne, og desto mindre bliver Lusten til at hjælpe ved fri Understøttelse. Dette er for mig ogsaa en Grund imod en Udvidelse af de 5 Aar. Naar jeg nu ikke kan finde, at Byrden ved Fordeling imellem de forskellige Kommuner bliver mindre, fordi man udvider de 5 Aar, men derimod bliver større, og naar dertil som sagt kommer, at den frie Fattighjælp ved en saadan Udvidelse undrages flere, saa er dette for mig nok til at holde paa de 5 Aar. Vi gaa længere ned end til 5 Aar, tror jeg paa den anden Side ikke er tilraadeligt. Den høitærede Minister mente ogsaa til Fordel for en Udvidelse af Liden for Erhvervelse af Forsørgelsesretten at kunne anføre den Tanke, som gaar igjennem § 12, nemlig den, at Forældre have en naturlig Forpligtelse til at forsyge deres Børn; den høitærede Minister mente, at Kommunen ogsaa paa samme Maade maatte have en Pligt til at forsyge de Børn, som fødes i den. Dette kan jeg indrømme under en vis Betingelse, nemlig naar Børnene blive hjemme hos Forældrene, og naar de, der ere fødte i Kommunen, vedblive at opholde sig der og der opbruge deres Kræfter og Arbejde. Under saadanne Omstændigheder kan jeg forstaa, at der er en Analogi tilfælde, men naar Børnene forlade Forældrene med det 18de Aar og vandre langt bort uden at være Forældrene til nogen Nytte, og naar de, der ere udfangne i Kommunen, ligeledes vandre ud efter det 18de Aar og blive borte, til de blive gamle og svage, ser jeg ikke nogen retfærdig Grund til at

paalægge enten Forældrene eller Fødetommunen at forsyge dem. Ganste vist kan det ogsaa hænde, naar Bestemmelsen om det 5-aarige Ophold bliver gjældende, at Fødetommunen kan faae en saadan gammel Person hjemsendt, men det er et sjældent Tilfælde. Udvider man derimod de 5 Aar til 15 Aar, vil det kunne ske i mange Tilfælde. Vi have paa Bestyrelsen af Sylland haat mange Exempler paa, at Personer ere vandrede til Slesvig og ere blevne der til en Alder af 50—60, ja endog 70 Aar, og at de da ere blevne sendte hjem til deres Fødetommune. Dette finder jeg høist uheldigt, ikke alene for Kommunen, der skal modtage den Fattige, men lige saa meget for den Fattige selv, der kommer hjem til en Kommune, hvor han er aldeles fremmed og derfor bliver betragtet som en Byrde, der bliver Kommunen paagjort, uden at denne kan se nogen retfærdig Grund dertil. Jeg tror derfor, at det, fra alle Sider betragtet, maa være rigtigst at holde sig til de 5 Aar. — Der er talt om Forbudet imod Ægteffab paa Grund af, at Vedkommende har nydt Fattigunderstøttelse. I den Henseende er jeg ogsaa saa konservativ, at jeg kan holde mig til Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og saaledes som det ogsaa er gaaet igjennem i det andet Thing. Jeg kan nok gaa bort fra, hvad der nu for Liden er gjældende, nemlig 5 Aar, men jeg kan paa ingen Maade gaa med til at udslutte det ene Aar, thi man maa dog virkelig kunne sørge for, at en Mand, som har nydt Fattigunderstøttelse, og som ikke har Udigt til at blive Andet end et Fattiglem, ikke gaar hen og stifter Familie imod Indvilligelse af vedkommende Kommune, som skal forsyge ham og har forsyret ham. Jeg synes derfor, at der skal være en lille Smule Garanti for, at saadanne Folk ikke — maafte bevæge de dertil af en anden Kommune — giste sig med en Person, som maafte kan have Forsørgelsesret i en anden Kommune, saaledes at altsaa den ene Kommune paa denne Maade lægger Byrden over paa den anden. — Den høitærede Indenrigsminister omtalte ogsaa, at der i hver Kommune kan findes gamle Folk, der aldrig have opholdt sig udenfor Kommunen, men han mente, at dette ikke vilde vedblive at være Tilfældet nu, da vi have faaet Sernbaner, og da Kommunikationen er saa let. Jeg tror dog nok, at det kan vedblive at være Tilfældet, thi der gives mange Stæder i Landet, hvor Børnene saa vidt muligt søge at blive i den Kommune, hvori de ere fødte. Naar de der kunne erhverve sig et Sjern, hvor de nogenlunde kunne ernære sig, tror jeg, at der hos Mange er en stærk Tilbøielighed til at blive i den Kommune, hvori de ere fødte, og jeg tror ikke, at Stillingen med Hensyn hertil vil blive anderledes i nogen betydelig Grad, end den hidtil har været. — Naar man her har omtalt det Forhold, som kan opstaa ved, at der ligger en Fabrik i Nærheden af en By, og at en Del af Befolkningen